

Hørings spørsmål

Skjemaet for hørings svar inneholder følgende felter:

1. Type høringsinstans.

2. Navn på høringsinstans.

Røros menighet, ved menighetspedagog Ingvild Yrke og sokneprest Harald Hauge

3. Bispedømmetilhørighet.

Nidaros bispedømme.

4. Har du kommentar til kapittel 1: Innledning

Bra inndeling av aldersgrupper. Det gir ikke mening å samle bare ett og ett årskull. Og vi trenger fokus på livslang læring.

Utgangspunktet for opplæring i kirka må være at alle døpte skal få kunnskap om og kjennskap til kirkas tro som de er døpt til. Dette utelukker ikke at opplæring for noen også skjer før dåpen. Det er et åpent tilbud for alle interesserte, men sammenhengen mellom dåp og opplæring må snakkes frem.

Generelt er det nye forslaget til plan alt for lang og svevende. Det gir ingen retning, ingen matnyttig hjelp til å utforme lokal undervisning og har svak teologisk og pedagogisk kunnskap.

Opplæringens innhold må ha et objektivt fokus, ikke et fokus på den enkeltes subjektive trosreise. Den kommer som et resultat uansett.

Tydligere start: Gjennom kirkelig undervisning og læring skal mennesker få kjennskap til og kunnskap om kirkens tro og pulserende liv, kultur og tradisjon. Målet er det samme som fadderansvaret uttrykker: den døpte skal bli gitt nok oppfølging i sentrale praksiser og i den tro den døpes til, så hen kan leve og vokse i den kristne tro.

Målet til undervisningen bør ikke ha en misjonerende formulering, folkekirken er ikke en misjonsmark. Men vi skal gi undervisning til våre egne, alle døpte, alle kirkens medlemmer som i kraft av sin dåp allerede er definert som kristne (ifølge vår kirkefar Luther). Dette perspektivet på målgruppe utelukker ikke at undervisningen er åpen for ikke-døpte. Men kirkens undervisningsprogram er for å gi de døpte opplæringen de har krav på, og det er ikke det samme som å nå ut til nye. Vi skal samle og styrke våre egne, og samtidig alltid ha åpne dører.

5. Har du kommentar til kapittel 2: Teologisk grunnlag for kirkelig undervisning og læring

Hva er formålet med dette kapitlet? Er det en innføring i vår kirkes katekisme? Altså en sammenfatning av trosinnholdet? Eller er det en teologisk begrunnelse for at kirken skal undervise og lære bort ting? Er det en teologisk begrunnelse for hvordan vi skal se på

mennesker? Altså et forsøk på å utforme kirkens menneskesyn? Skal det gi oss en teologisk pekefinger på hvorfor vi må være snille med alle mennesker og ikke lære dem noen ting, men la de få være individuelle i sin definisjon av hva kirke er? Er det en teologisk begrunnelse for hvorfor kirken (da forstått som institusjon) skal være selvkritisk og gjøre opp for fortidens synder? Er det en teologisk begrunnelse for hvorfor kirken må finne på nye ting for å forkynne for nye grupper folk? I så fall ser man på kirken som en misjonsorganisasjon, de ansatte som misjonærer, medlemmene som misjonsmark og kirkens kultur, tradisjon, ritualer og materielle uttrykk som noe annet enn kristen tro. Da er dette et annet kirkesyn enn det Den norske kirke har.

I en pedagogisk plan må alt som skrives ha den hensikt å gi undervisningen innhold, forankring og retning. Da må man være konkret.

Som utgangspunkt for å drive med undervisning som skal skape kirke, (det er det undervisning gjør), må vi ha en tydelig definisjon av Den norske kirkes kirkesyn. Hva er det å være kirke og hva slags kirke er vi? Svaret på dette spørsmålet ligger både i teoretiske formuleringer om hva kirke er, men aller tydeligst ligger det i hva kirken gjør, altså den praktiske og konkrete formuleringen av teologi. Derfor skal ikke vi som undervisningsansatte søke nye måter å nå ut med evangeliet på, fordi tradisjonelle møteplasser ikke trekker (da forstår jeg at det er gudstjeneste det er snakk om). Men vår oppgave er å lære bort det vi som kirke gjør, så flere folk inviteres inn i det og kan se seg som deltakere i det. Gudstjenesten er kirken. Det er ikke bare en møteplass for forkynnelse som kan byttes ut med noe annet. Hvorfor er poenget i avsnittet om Gud som skaper, at fordi ikke alle vil komme til kirke, må kirken gi tilbud på andre arenaer? Kirke er ikke en institusjon eller et hus, men et fellesskap av døpte. Kirke er noe som skjer når kristne samles og skaper kirke. Det kan skje i mange slags rom og med mange slags folk. Det som må bli konkretisert i en plan for undervisninger er å si hva som skjer når kirke skjer, hva alle døpte kan være og gjøre for å være kirke i verden.

Avsnittet om «Jesus Kristus, vår frigjører» brukes til å begrunne hvorfor individet skal frigjøre seg fra fellesskapet, bli en individuell myndighet i møte med tekst og tolkning og bli kritisk til kirkens historie og utøve maktkritikk i kirken. Hvis kirkens undervisning skal være å bygge kirke slik at alle døpte kan være deltakere i kirken, er dette feil taktikk. Kristus skal samle oss, vi er Kristi kropp som vi blir en del av i dåpen. I denne Kristi kropp som rommer et mangfold av døpte, har vi én Herre, tro og dåp. Vi har en lære, og en felles spiritualitet. Vi har strukturer som binder oss sammen og strukturerer oss. Vi har ordinerte hyrder som skal vokte troen, samle oss og lede oss på riktig vei. At fellesskapet er mangfoldig og rommer mange livserfaringer, er ikke en motsetning til fellesskap. At vi er individer er heller ikke en motsetning til at kirken er tolkningsfellesskapet. Her må vi finne de gode formuleringene fra Paulus og Luther som vi bygger kirkeforståelsen vår på. Tilbake til hva dette betyr for undervisningsansattes oppdrag: Alle individer som er døpt og en del av kirken, skal få lære kirkens spiritualitet og kirkens tolkning av livet. Det gjør oss ikke til mindre individer, men gir individet en tilhørighet i et fellesskap. Religiøs kunnskap ligger i og læres gjennom spiritualitet.

Fadderansvaret i kirkens dåpsliturgi er helt riktig sted å starte når man snakker om opplæring som følge av dåp og opplæringens innhold. BRA! Fadderansvaret har en liste over hva som skal læres bort (innhold) og i dette ligger også en forståelse av hva et liv i den kristne tro (kirka) er. Altså det konkrete vi gjør. I dette kapitlet må det også gjøres rede for

sammenhengen mellom dåp og kirke. Hva er det lutherske dåpssynet? Og hvilken konsekvens har dette for undervisning og kirke i praksis.

Hvis man skal bruke misjonsbefalingen som utgangspunkt og begrunnelse for læring, må man ta tak i setningen «...og lær dem å holde alt det jeg har befalt dere» Hva betyr denne setningen? Det er dette som er det teologiske grunnlaget for undervisning og læring. I deres forslag til ny plan er denne setningen glemt og ukommentert. Og det høres ut som undervisning er noe magisk som bare skjer ved nåden som er gratis. Det er et riktig teologisk utsagn at Gud bærer, men og være kirke er et konkret og kroppslig oppdrag som alle døpte at fått, der det er vi som sammen skal kroppsliggjøre Guds virkelighet i verden og bære kirken sammen med hverandre og den hellige ånd. For at vi skal klare det må vi ha undervisning i hva dette betyr og hvordan det gjøres.

I avsnittet om Den hellige ånd, beskrives hvordan Ånden gjør troen levende og skaper noe nytt i menneskers liv. Og det slutes med at dette konstituerer undervisning og læring i kirken. Men hvordan? Betyr dette at vi ikke trenger pedagoger og konkret undervisning fordi Ånden fikser det? Er det ånden som gir oss visdom? Det ligger også en kortslutning i setningen om at fordi Den hellige ånd er til stede i møtene som skjer, er kirkens natur å være åpen og inviterende. Igjen høres det ut som at denne planens prosjekt er å gi en teologisk begrunnelse for at vi ansatte må være snillere med alle, finne på nye ting, gi alle individuell frihet og sitte og vente på at Ånden ordner opp.

Det bør sies noe om gudstjenesten i en plan for kirkelig undervisning. Gudstjenesten er kirkens tegn i verden. Det er de døptes fellesskap og kirkens tro i praksis. Å lære gudstjenesten med hensikt på å bli deltaker i den, må være et mål i undervisningen. Gudstjenesten har i seg selv til hensikt å være en kroppsliggjøring av teologien vendt mot Gud. Men like viktig er det at gudstjenestens liturgi former deltakerne, deres forståelse av Gud, seg selv, fellesskap og verden. Den skal også ukentlig sende de kristne ut i verden for å gjøre tjeneste der. Det er dette som er kirkens diakonale arbeid.

Til slutt: Å leve i stadig velsignelse er en kristen måte være i verden på. Å velsigne maten, natta, dagen, arbeidet, hverandre osv. er kristen tro i praksis og en dyp kristen tradisjon. At dette også finnes i samisk kultur, så vel som mange andre kulturer og religioner er fint å påpeke. Men hvis kirkelig undervisning (og denne planen) skal bygge kirke og inkludere alle døpte i kirkens egen tro og tradisjon, må begrunnelsen for dette hentes i kirka selv. Konkret for undervisningens plan betyr dette at undervisningens oppdrag og innhold er å lære bort disse tradisjonene og konkrete uttrykkene for kristen livstolkning, så de kan tas i bruk av alle døpte.

6. Har du kommentar til kapittel 3: Å leve og vokse: Innhold i kirkelig

undervisning og læring

Innhold i undervisningen er et konkret anliggende. Hvis en pedagog skal få noe som helst ut av dette kapittelet, må hele kapittelet konkretiseres og skape en retning for valg av innhold. Det sies veldig lite om hva som er undervisningens innhold. Bibelsitatene er fine, men settes ikke inn i sammenheng med teksten rundt.

Flott at livsmestring og livstolkning tas ut av de konkrete punktene og heller gjøres til et overordnet mål med hva undervisningen og læringen fører til. Innholdskapitlet må si hva som konkret skal læres, så kandidaten i neste nivå kan forstå sitt liv i lys av den kristne tro og deretter tolke sitt liv.

Hva er forskjell på kirkens kultur og tradisjon, og kristen tro i praksis? Er det ikke nettopp i kulturen og tradisjonen vi finner det konkrete uttrykket for hva kristen tro er og hvordan dette får sitt uttrykk i praksis? Disse to delkapitlene må slås sammen og sees på som ett. Husk at kirkens kultur, tradisjoner og konkrete uttrykk, alt det kirken gjør, ER teologi. Å være kirke er å være Kristi kropp i verden. Altså å materialisere og kroppsliggjøre teologien. Teologi og kirke skjer når det materialiseres. Derfor må man starte med det materielle i kirkens liv, kultur, ritualer og tradisjoner når man skal forstå hva kirkens tro er. Undervisningens innhold blir da å lære kulturen, tradisjonen, ritualene, diakoniens livsinnstilling og kirkens pulserende liv. Det vi gjør er ikke bare noe vi gjør, det er det som blir kirke. Derfor kan ikke undervisning leve adskilt fra spørsmålet om hva som er kirke og kirkens innhold. Også bibelens tekster og tolkning av dem finner vi i kirkens kultur, tradisjon og pulserende liv. Derfor bør man starte i det konkrete som gjøres, og så etterpå løfte det opp på et intellektuelt nivå.

7. Har du kommentar til kapittel 4: Å være og å lære: Pedagogisk

grunnlagstenkning og læringssyn

Bra start.

Hvem og hva er kirken? En undervisningsplan som skal lære alle dømte at de ER kirken, kan ikke snakke om kirken som institusjon og de dømte som tjenestemottaker. Dette sies ikke eksplisitt, men sees mellom linjene i deres formuleringer. Kirken skal ikke møte noen, den skal invitere inn i fellesskapet. Kirken skal ikke tilby møter med Gud som en salgsvare. Kirken er det folket som henvender seg til Gud. Kirkens fagpersoner skal være samtalepartnere, undervise, holde gudstjeneste, lede menigheten osv.

Det er ikke nødvendig å bare beskrive hvordan samfunnet ser ut i dag og hvilke endringer og trender som skjer/har skjedd. Det en kirkelig plan for undervisning må si noe om, er hvordan vi skal komme dit vi vil være når det gjelder å drive undervisning og læring for alle dømte og interesserte. Her ser det ut som kirka har og skal kollapse for samfunnet og bare akseptere nedgangen i kunnskap og individualismens og det fragmenterte samfunnets oppløsning av fellesskap. Hvis kirke er fellesskap av alle dømte som har en felles tro de dømtes til, må undervisningens oppgave være å kjempe imot samfunnsutviklingen. Pedagogikken må si noe konkret om hvordan dette gjøres.

Det er selvsagt at alle personer lærer om kristendom og kirke i alle sammenhenger de hører om det. Men en stor oppgave for kirkens undervisningstjeneste er å korrigere hvilke bilder og fortellinger som er riktige. Det er mye feillæring på nett og ute i samfunnet. Kirkens undervisningstjeneste har i oppgave å lære bort hva som er kirkens egen lære om seg selv og det vi gjør og tror. Det er et innenfra-perspektiv i religionspedagogikken.

Det er selvsagt at et fellesskap av så mange dømte som kirken er, blir mangfoldig. Og at folk lærer bedre når de er trygge, er en selvfølge innenfor pedagogikken. Mye av det som skrives i dette kapitlet handler ikke om pedagogisk grunnlagstenkning og læringssyn, men beskriver bare samfunnet og er et kirkepolitisk dokument med fokus på hvordan kirka skal bli åpnere

og snillere, med antakelsen om at den tradisjonelle kirken var trang. Slutt å vær så nærsynt og se på norsk kirkehistorie og egne ønsker om forandring. Gi oss heller et teologisk skrift om hva kirke er og skal være, og hvordan pedagogisk kunnskap skal bidra inn i kirkens undervisningstjeneste. Både vår tid og tidligere tider har behov for å strekke oss mot visjonen om hva en kirke skal være.

Bra start på avsnittet «Å lære på forskjellige måter: pedagogisk tilnærming». Setter ord på at grunnleggende innføring trengs. Og viser ulike typer kunnskap som finnes og som skal læres. Viktig kommentar om kunnskap som utvikles når den brukes.

Igjen er det viktig å huske på at kirkens undervisningstjeneste ikke nødvendigvis er det samme som forkynnelse. Her blir det viktig å skille de ulike profesjonene i kirka og de ulike aktivitetene vi gjør. Hva ved kirkens innhold er det som skal inn i en undervisningsplan?

Dette kapitlet snakker rundt grøten. Det står at det er viktig at kirkelig undervisning reflekterer rundt pedagogisk forståelse. Men er det ikke nettopp i dette dokumentet at vi skal finne kirkas refleksjon om pedagogisk forståelse. Dokumentet gjør ikke jobben sin og skyver bare arbeidet videre, og vi blir stående igjen uten retning og grunnlag i planarbeidet. Kirkens undervisningstjeneste mangler en egen didaktikk, vi kan ikke støtte oss på skolens religionsdidaktikk, den har en helt annen oppgave. Religionsdidaktikken er faget om hvordan man lærer bort kunnskap om religioner, et akademisk fag med utenfraperspektiv. Kirkens undervisning og dåpsopplæring har et innenfra-perspektiv og skal være faget om hvordan man lærer bort religiøs medborgerskap i trosfellesskapet. Dette faget finnes ikke enda og må utvikles. Ansatte i undervisningstjenesten bør ha dette faget.

8. Har du kommentar til kapittel 5: Likeverdig deltagelse og medvirkning

Dette kapitlet bør kortes ned til en fjerdedel av hva det er. Og tematikken som likner på mye av det som står i kapitlet om pedagogisk grunnsyn, bør flyttes fra kapittel 4 til kapittel 5 og slås sammen. Det bør ryddes i hva som er didaktikk og undervisning, og hva som er kirkens generelle holdning til seg selv, verden og sine medlemmer.

Første setning er veldig bra. Den sier noe om hvilket behov undervisningen skal fylle og at undervisningen må tilpasses alder og funksjonsnivå. Undervisningen må også inkludere spesialpedagogikk. Husk at man kan delta i kirkens liv og trospraksis på mange måter, og dermed er fellesskapet fra før av inkluderende.

Fin definisjon av medborgerskap i religiøs sammenheng. Å gjøre alle døpte til medborgere i kirken er jo nettopp oppdraget til undervisningstjenesten. Utgangspunktet for å få det til, er å være bevist Den norske kirkes lutherske dåpssyn; alle døpte er kristne uavhengig av prestasjon og funksjonsnivå. Og det skapelsesteologiske utgangspunktet; alt det skapte er Guds skapning og står i en gudsrelasjon fordi det er skapt.

Inkluderende praksis og holdning til andre mennesker, er evangelium i praksis. Men vi må ikke tenke på læring som motsetning til inkludering. Det er inkludering i å lære bort religiøse praksiser og åpne kirkas symbolverden. Den sanselige liturgien og kirkerommene er noe av det mest inkluderende vi har. Derfor er dette et perfekt utgangspunkt for å jobbe med dåpsopplæring for alle funksjonsnivå. Alle kan være i det liturgiske rommet og delta på sin måte. Igjen og igjen viser det seg at det kan være barnet og den språkløse outsideren som

har best forutsetninger til å skjønne liturgiens språk, la seg gripe av den og kaste seg inn i den.

9. Har du kommentar til kapittel 6: Samisk kirkeliv: likeverdig og livskraftig

Det er bra at samisk kirkeliv er et kapittel i planen og ikke har egen plan. Det viktigste her er å minne alle på at Den norske kirke også er en samisk kirke. Dette vises godt i salmeboka som har samiske salmer og samiske tekster parallelt med norske. Det er en del av den store helheten for hele kirka.

Hvorfor tør man løfte frem den samiske tradisjonen for kirkeliv, men tør ikke nevne den felleskirkelige tradisjonen? Resten av planen bærer preg av individualisme og modernitet som en motsetning til kirken som fellesskap og tradisjonelle praksiser. Men når det gjelder samisk kirkeliv blir vi plutselig veldig opptatt av tilhørighet til fellesskap og gamle tradisjoner. Hvorfor er vi så fasinert av samenes evne til å kommunisere trospraksiser videre fra generasjon til generasjon, uten at vi tar på alvor i kirkens plan for undervisning hvordan vi som stort fellesskap i Den norske kirke skal kommunisere meningsbærende trospraksiser fra generasjon til generasjon? Det er som om vi forstår at teologien og trosutøvelsen ligger i fellesskapets praksiser for samene, men ikke for kirka. Og vi anerkjenner det pedagogiske grunnsynet samene har i å overføre denne kunnskapen fra generasjon til generasjon. Mens vår egen pedagogikk er å la individet forme sitt eget og lære nye individer å være kritiske til tradisjonen. Hvis vi faktisk vil bruke samisk kirkeliv som den resursen det er, må vi gjøre som samene og eie det. Kanskje har det samiske noe å lære oss fordi de ikke har glemt det resten av kirken har glemt?

Kapitlet må kortes ned til det som handler om undervisning. At kirken skal bli bedre på bærekraft og kan bli inspirert av det samiske, hører ikke hjemme i denne planen.

Hvis det skal være noe sær-samisk i planen, bør dette løftes frem så vi som ikke kjenner det skjønner hva det er. Nå forblir det samiske værende i en utilgjengelig tåke. Det bør også pekes tydeligere på hva ved den sær-samiske tradisjonen som faktisk er likt den kristne og forsterker. Et godt eksempel er synet på joiken og liturgien. Joiken er en ontologisk aktivitet. Når man joiker oldefars joik, er oldefar til stede i rommet. Denne forståelsen av sangen ligger også i liturgien. Når vi synger innstiftelsesordene og gjør liturgien, er Kristus til stede i rommet. Vi kan også tørre å løfte frem det i den samiske tradisjonen som bryter med det kristne, for eksempel kontakten med de døde og spiritisme.

Kirka skal jobbe med forsoning, også inn mot den samiske historien. Men husk at kirka først jobbet inn mot samene ved å oversette bibelen til samisk og dermed løftet og anerkjente det samiske. Deretter har kirka blitt brukt av staten i statens fornorskingspolitikk, og blitt en del av den. På hvilken måte skal dåpsopplæringa drive med forsoningsarbeid? Ja til at flere lærer samiske salmer og at det samiske språket får lyde. Men dåpsopplæring handler ikke om å lære barn og unge norsk historie, men hva livet i den kristne dåp er. Dåpsopplæringens forsoningsarbeid må være å skape den forsonede kirken som Kristus sa vi skulle skape, da må vi hente inspirasjon fra Kristus og se fremover, ikke begrave oss i norsk historie og selvforståelse fra 1800-tallet.

10. Har du kommentar til kapittel 7: Samarbeid om kirkelig undervisning og

Læring

Den lokale kirken er alle døpte som bor lokalt. Dermed er kirken delaktig i lokalmiljøet gjennom de døptes vanlige liv. Her må vi huske på hvem som er kirken, det er de døpte, ikke bare ansatte.

I en undervisningsplan bør dette kapitlet fokusere mer på kirkens undervisning, ikke hva lokalkirken gjør av andre ting.

Bra å løfte frem samarbeid med hjemmet og faddere. Kirkens undervisning skal være et supplement og en støtte for foreldre og faddere i det oppdraget de fikk da de bar sitt barn frem til dåp. Her vil kirkens produksjon av undervisningsmateriell som kan sendes hjem være en konkretisering av undervisningstjenestens metode for læring. At kirken kan tilby godt materiell som gir læring, overfører kunnskap og åpner veien inn til deltakelse, er en av hovedoppgavene til kirkens undervisningsansatte. Og at man tenker at dette skal sendes ut slik at undervisning kan skje hjemme og ikke bare på arrangement i kirka er en klok konkretisering av hvordan undervisningstjenesten skal se ut. Mer av dette i hele planen. Vi må ansvarliggjøre hjemmet.

Så må det problematiseres hvordan det i denne planen er en glidning tilbake til forholdet kirke/stat/kommune som vi hadde før 1967. Vi må skille mellom kirkens dåpsopplæring og statens religionsundervisning. Ikke sause dette sammen en gang til. En nøytral dåpsopplæring finnes ikke, fordi dåpsopplæring er opplæring i et bestemt perspektiv på livet. Den norske kirke skal tørre å være stolt majoritetskirke med egen tradisjon. Tiden for å gå med bøyd rygg er over. Men vi skal aldri tilbake til å være statskirke, og å være norsk kultur. Den norske kirke er et spesifikt trossamfunn, som skal undervise sine egne og som skal respektere skillet til det offentliges pluralistiske og livssyns åpne oppgave. Historien om norsk samfunnsutvikling som førte til dommen mot KRL-faget i 1997, er ikke en dom som sier at Den norske kirke må forandre seg i takt med samfunnsutviklingen, men at staten og kirken skal få utvikle seg på hvert sitt premiss. Da må Den norske kirke tørre å være utenfor.

11. Har du kommentar til kapittel 8: Lokalt planarbeid

Veldig bra med samlet plan for soknet. Det vil hjelpe undervisningstjenesten å være en del av helheten. Da blir det også tydeligere hva som spesifikt er undervisning, og hva som er noe annet, og vi kan bruke undervisningsansatte på dette spesifikke, samtidig som vi er en del av helheten. I forrige plan ble trosopplæring det samme som kirkens arbeid med barn, nå har vi mulighet til å løfte frem at kirkens arbeid med barn er mer enn opplæring, og opplæring og undervisning rommer flere folk enn barn. Kirkelig undervisning skal være fokus i denne planen, ikke en bestemt gruppe i kirken.

Bra at livsmestring og livstolkning ikke er et eget læringsmål/tema, men tenkes som resultatet av alt vi gjør.

Det er ikke forskjell på Kirkens kultur og tradisjon og kristen tro i praksis. Tradisjonen og kulturen lever i praksisen til kirken. Derfor foreslår vi følgende inndeling:

1. Kirkens tro i praksis (gudstjenesten og liturgien, salmeskatten, kirkeåret, diakonalt arbeid, bønnepraktiser, levende menighetsliv)
2. Kirkens tro som vi døpes til (katekismeinnføring)

Det er i den kristne trospraksisen og spiritualiteten den religiøse kunnskapen først og fremst ligger. Vi er som Emmausvandrerne, vi må gjøre og oppleve, så våre øyne kan åpnes. Det

abstrakte har fått materiell forankring, og hjelper oss. Derfor skal vi starte undervisningen i det praktiske, i teologien som gjøres og synes. Forklaringen og intellektets utbrodering av dette kommer i neste trinn.

12. Har du andre kommentarer til planen

Planen er altfor lang, svevende og grunn. Den er for preget av populære ideer i dag og er ikke forankret i den 2000 år lange historien den faktisk skal formidle.

Planens overskrifter legger opp til å gi et teologisk og pedagogisk grunnlag og retning, men gjør ikke det i det heletatt.

Det er for mange poetiske og standardiserte formuleringen fra den gamle planen som ikke har noe substans.

Planen bærer preg av å være mer en indrekkelig evaluering av seg selv, fremfor å være en plan om undervisning og læring. Den sier nesten ingenting matnyttig om den faktiske oppgaven undervisningstjenesten har. Det som handler om å lære bort det som hjelper folk inn i kirkens univers og liv, nevnes bare som noe selvsagt som alle kan. Men folk kan ikke dette, og det å formidle dette er undervisningens formål.

Vi får en følelse av at de som jobber i kirka, ikke selv vet hva kirke er. Pedagogens oppgave er å gjøre noe tilgjengelig for andre. Da må vi ha det klart for oss selv hva dette er.

Et viktig spørsmål i arbeidet med kirkens undervisningstjeneste er å definere hva en undervisningsansatt er. Lærer, misjonær, barneprest, diakon, kateket, sosialarbeider, musiker, skuespiller, kulturansatt? I planen høres det ut som de undervisningsansatte først og fremst er en misjonær, og altnuligperson. Hva skal de ansatte kunne, hvilken utdannelse skal de ha og hva er deres mandat?

Det er gjennomgående et grunnleggende feil syn/undefinert syn på kirke som skaper forvirring.

13. Av hensyn til forenkling vurderes det om Kirkerådet kan vedta de seks ulike rammeplanene under overordnet del. Hva mener du om dette?

- Kirkerådet kan vedta rammeplanene

- Rammeplanene bør vedtas av Kirkemøtet **X**

14. Har du utdypende kommentar til spørsmål 13

Forslaget fra Kirkerådet er for svakt. Undervisningsplan, teologi og pedagogikk bør ikke behandles bare administrativt, men løftes opp til flere organ. De som representerer lokalkirkene bør være med på dette.